

A FORDÍTOTT HÁZÓRZÓ

Hajnalban északnak indultam.

Az igazság az, hogy csak vonszoltam magam egy reménytelibb jövő felé, és egyáltalán: úgy menekültem az erdő borította hegyek között száműzötten és magányosan, mint akinek most esett sárba az utolsó falat kenyere. Az ébren töltött éjszaka elfárasztott.

Egy görgeteges lejtőn csúszkállok lefelé. A lábaim gyorsan dolgoznak, a por a szemembe csapódik. Végre leértem. Nyomorult és diadalmas vagyok egyszerre.

Vízmosásféle ez inkább, és igen nagy összevisszaság van itt. Horace kertvárosi házában egészen máshoz szoktam, de ha jobban megnézem, az kölcsönöz szépséget az egésznek, hogy nem olyan mesterkélt. Fák és levelek. És jó a szaguk, sohasem jártam ilyen helyen. Főleg ilyen körülmények között nem, ilyen állapotban nem, és ilyen súlyos gondolatokkal sem, melyek hatalmukba kerítenek, ha Horace eszembe jut. Friszek az emlékeim; kis mozaikokként azonnal összeállnak, amint pillanatnyi időt hagyok nekik. Keringenek, mint a felbolygatott növényzetből előrajzó szunyogsereg, és azt hiszik, hogy bosszantanak. De nem. Hiszen ezek az emlékek csupán néhány órája születtek, mert akkor még Horace mellett voltam. De aztán mintha egyszerre kitágult volna a terük – egészen valószínűtlennek tűnik, hogy együtt éltük át őket.

Tehát, amerre most tartok, az valami északféle. Mintha nem volna mindegy.

■ Horace és én rendkívül szoros kapcsolatban voltunk. Lehet ezt úgy érteni, hogy bensőséges, de egy bensőséges kapcsolat tarthat igen rövid ideig is. A miénk szoros volt, amely akkor is kitartott, amikor nem volt éppen bensőséges. Olyasféle, mintha egymás mellett eszméltünk volna, és csak azóta léteznénk.

A közepesen jómódú házat, Horace otthonát akár a sajátomnak is tekinthettem. Ha úgy vesszük, szabadabb voltam, mint Horace, hiszen nem voltak időhöz kötött köteleességeim, csak amelyeket ő szabott rám kellő időpontokban. Maga a ház sem ütött el különösebben a többitől, csak belülről volt más. Mint maga Horace.

Igaz, belülről mindenki más, csak néha a külsők és a szerepek azonosak. Mivel Horace szomszédait és a többi embert csak külsejük és szerepeik szerint ismertem, ezért tartottam kettőnk kapcsolatát szorosnak. A szomszédal, Mr. Morrisonnal például sohasem lehetett volna olyan élményem, mint vele: egy szép napon bekocsikázott velem a munkahelyére, ahol a biztonságiak nem akartak beengedni. Horace közölte, hogy vele vagyok. Akkor sem.

Horace telefonálgatott, néhány ember sürgött-forgott.

„A testöröm” – vetette oda foghegyről Horace, és fellifteztünk valahová, ahol először és utoljára jártam, de tudtam, hogy ott dolgozott. Valamin hosszan pepeselt, én türelmetlen voltam, mert utálok, ha minden fehér és halványkék körülöttem, és az egész óráknak tűnt.

– Adnál egy kis kontrollvért? – fordult felém egy túvel: időm sem volt tiltakozni, már összeszurkált mindenütt. Ez nemigen tetszett, de este kiültünk a teraszra – Horace mestere volt a hangulatteremtésnek –, és ez bőségesen kárpótolt mindenért. A szúrásokért is.

Sohasem hordta haza a munkáját. Egy alkalommal ezt meg is jegyeztem.

– Jeremy! – (mert így szólított) – Ha egyszer repülni támadna kedved, utána hazahoznád a repülőgépet? – Hátravetette magát a fonott széken, és olyan hangosan nyerrített, hogy Mrs. Morrisonnak (is!) ki kellett jönnie a szemeteszsákkal. Kétszer lépett bele a sövénybe, pedig mindig a lába elé néz.

Pihengettünk és dumáltunk, aztán Horace visszavonult sziesztázni vagy olvasgatni. Más esetben a hátsó garázsba ment, és óráig tisztogatta azt a veterán Buickot, gyönyörködött benne a lámpafénynél egy koszos ronggyal a kezében. Ilyenkor szeretett egyedül maradni. Csak egyszer hívott be, hogy nézzem meg: szép volt a maga módján, szép áramvonalas és fekete, de nem valami nagy szám. A másik, a limuzin jobban tetszett.

– Jeremy! Boldog vagy te? – kérdezte, és azzal az éles, kék szemével mintha sakkban tartott volna. Nem válaszoltam, mert akkor éppen boldognak éreztem magam. – Nem vagy az, de nem ám! – nevetett ki megint. – Te csak „leszel” boldog, Jeremy.

Én úgy tudtam, hogy arról a bizonyos boldogságról csak múlt időben érdemes beszélni. A jelen pillanat legfeljebb annyi, hogy nincs különösebb gáz, és jól érzem magam.

Hogy miért tette azt, amit tett, akkor még nem értettem, mert ő mindig úgy vélekedett, hogy mindent csak akkor lehet értékelni, ha már megcselekedted, ugyanis akkor már következményei vannak. Előtte csak tervezni lehet.

És ő akkor már tervezett, azt hiszem: hogy önmagát boldoggá tegye.

■ Harmadik napja vagyok itt kinn, ebben a nyomasztó és hiányérzettel teli szabadságban, de akárhonnan nézem a dolgot, nem is áll ez nekem olyan rosszul. A szabad természet, amit eleinte félelmetesnek és idegennek hittem, megóv, és viszonylagos nyugalommal vesz körül. Ami nyugtalanít, és amit már az első éjszaka észrevettem: nem vagyok éhes. Horace jól tartott ugyan, ő maga kimondott ínycenc volt, de sohasem ettem annyit, hogy veszélyeztettem volna a kondícióm. A gyomrom éhséget jelzett, mégis, mintha mindig tele volna. Amikor a Nap megjelent az égen, a kellemetlen érzés elmúlt. Ezzel vigasztalom magam, és meg is ettem néhány fellelhető dolgot, de nem kell. Szeretném tudni, vajon mire gondol, mit csinál most Horace.

Hová lett egyáltalán?

■ Emlékszem, tegnapelőtt szintén a teraszon sziesztáztunk. A környék csendes volt, amit Horace igazán élvezett, és egyszerre eszébe jutott valami.

– Egy olyan kutyát szeretnék, tudod, olyan... – hosszan nézett valahová az égbe – ...olyan fordított házőrzőt.

– Hogy kutyát?! – Felállt a szőr a hátamon, mintha magam is egy haszonállat lennék. – Mifélett?

Még a lábaim is remegtek, végtére is igen szennyes dolog volt arra gondolni, hogy nem vagyok neki elég jó testőr.

Látta rajtam! És legbelül röhögött.

– Nézd, Jeremy – mondta barátságosan –, te ismersz engem. Mondd, olyan nagy kérdés ez? Vagy olyan szokatlan?

„Nem, Horace” – gondoltam –, „egyáltalán nem szokatlan. Csak egy meg sem fogant csecsemő kérése az anyjához, hogy majd legyen ott az esküvőjén.”

Annyit azonban tudtam, hogy mi a fordított házőrző. Az ebnek gazdája távollétében barátságosnak kell lennie. Csak úgy, békésen járőrözik majd Horace birtokán, és figyelmen kívül hagyja a határvonalat, amely Mr. Morrison kertje és a kocsifelhajtó között húzódik, és a hátsó garáztól a parkba vezető ösvényt is, amely kikerüli az üvegházat és néhány felesleges kanyar után beletorkollik Mr. Phelps kertjébe... De hát mindegy. Minden teleknek vannak határai. Ha Horace egy fordított házőrzőre vágynak (márpedig vágynak!), akkor a határvonalakat bárki átlépheti.

Közel mehet a házhoz! Benézhet a hátsó garázsba, és vethet egy pillantást a féltve őrzött, öreg Buickra, feltéve, ha bejut oda. De nem jut be. Lényeg, hogy birtokon belül legyen, s rájöjjön, hogy Horace háza kemény dió, úgyhogy legjobb szépen, csendben kerekét oldani.

Csakhogy kifelé nincs út! Most találja szemben magát ezzel a csattogó fogú házőrzővel, és ha felfogja a helyzetét – márpedig fel kell fognia, ha élni akar –, akkor nem mozdul. Nem szabad mozdulnia, és akkor ez a fordított házőrző sem mozdul. Sakkban tartja. Megvárja, míg Horace hazajön, és élvezkedik a telefonjával a nyitott kocsiajtó mellett, mert esküszöm, hogy a szomszédságra abban a pillanatban jön rá a fűnyírás és a kocsimosás, mert ugye látni és hallani kell mindent. És Horace belül őket is kiröhögi.

– Értem, Horace. – Kényszerítettem magam, hogy hízelegjek neki, talán akkor nem találok ilyen undorítókat az egészset. – Tehát, egy „fordítotttra” vágysz.

Vágyott. Ott ültünk egymás mellett a teraszon, ő madeirát szopogatott a napernyő alatt, én pedig máris attól tartottam, hogy ebből valami örültség fog származni, mint ahogy származott is.

Hetekig tartó munkába fogtam. Horace persze minden nap bejárt a laborba, hétvégén is, és abszolút figyelmen kívül hagyta a zaklatottságomat, azt, hogy képeztem is magam közben, meg egyébként is van fogalmam mindenféléről. Mindezek mellett elláttam megszokott feladataimat, örültem Horace örömének, és néha lestem az alkalmat, hogy némi elismerést bezsebeljek. Sok előnnyel rendelkeztem, amit Horace épp most készült semmibe venni; ennek nem láttam értelmét, csak elfogadtam, mint az összes többi szeszélyét, és nem tévesztettem szem elől a szabályt: mindig ott tartsd az orrod, ahol a kenyered van!

Most aztán se kenyér, se Horace. A hegyek fölém magasodnak, a testemet súlyosnak, az agyamat tompának érzem, és nem köt le a természet igazi szépsége, amit most látok először „eredetiben”. Persze, mert egyedül vagyok; nem vesz körül semmi olyan, ami elhagyott életemmel kapcsolatos. Nincs itt Horace, és rosszul vagyok. Estére fájdalmaim támadtak és behúzódtam a bokrok közé. Egyszerűen kínlódtam, és ez nem fáradtság volt; ahogy a nedves avarhoz simultam, egyszerre rohant meg a hideg és a forróság. A testem mintha valami felesleges dolgot cipelt volna; rosszulétemben újra látni véltem Horace arcát, aztán tüket és vért, a saját véretem. Vagy az övét? Aztán csak menekültem.

Most a földet túrtam és kapartam; egy idő után kiszakadtam minden gondolatomból.

■ Hosszú volna elmondani, de mielőtt megszülettem AZT, olyan érzésem volt, mintha a beleim kikíváncoznának belőlem, valahol hátul.

Aztán egyszerűen megtörtént, és kettészakadtam.

Hülye dolog, de amint keservesen sikerült megfordulnom, ott álltam előttem. Azaz-hogy pontosan olyan volt, mint én, csak sokkal kisebb. Most még...

Hátrahúzódtam az avarban. Jött utánam.

– Szia, zigóta – mondta.

Egy kicsit a testemmel voltam elfoglalva, de szemmel tartottam, tehát nem álom volt, legfeljebb megtestesült delírium. Körülnéztem, és nem védett meg senki ettől a kicsitől.

A saját arcommal nézett rám.

– Csak ne félj. Csak lassan csinálj mindent. – Megérintett; egy nagyon ismerős, sima mozdulattal.

– Ő hol van? – nézett mélyen a szemembe. Tudtam, hogy Horace-t kérdezi.

Kénytelen voltam válaszolni.

– Horace elrepült.

■ Hát igen. Horace maga szállította nekem a „munkát”. Már az első napon, amint szóltam neki, hogy kész vagyok a kiképzéssel. Éppen visszafelé tartottam a kertből, amikor magát Mr. Morrisont pillantottam meg a házunk felé lépkedve. Vitathatatlanul átlépte a határt, és ezt látva olyan reakciókat tapasztaltam magamon, amelyek megrémítettek.

Morrison idegen volt. Zsákmány volt, és én nekilódultam. Láttam a szemében a rémületet, amint leterítettem.

– A fenébe... – nyögött fel –, vörös arca alatt, a nyakán lüktettek a vérerek!

Odakaptam, de valami visszatartott. Megéreztem.

Horace állt a tornácon, és én úgy tudtam, hogy nincs itthon. Találkozott a pillantásunk.

Hosszú pillanatokig váraoztatott. Várta, hogy megtörténjen bennem az, amitől más lettem, mint aki addig voltam. Várta, hogy percre pontosan az legyek, akivé tett. Most már tudom. – Rajta! – parancsolta akkor.

És elvégeztem a dolgomat.

Aztán felgyorsultak az események. Emberek gyülekeztek a ház előtt, a távolból sziréna közeledő hangja szólt. Horace eltűnt a tornácról, túl sokan voltak az utcán, és lövések porzottak körülöttem.

Futottam. Nem törődtem azzal, ami Mr. Morrisonból megmaradt. Csak magammal.

– A kutyát! Lőjétek le azt a kutyát! – ordítottak mindenfelől.

De nem találtak el. Megkerültem a házat a sövények mögött; talán abban reménykedtem, hogy még egyszer találkozhatunk, Horace és én. Mert akkor már vége volt.

A hátsó garázsnak furcsa módon hiányzott a teteje. Valahogy félrecsúszott, és éppen akkor emelkedett ki belőle az a valami, amit mindvégig egy fekete Buicknak hittem.

Ettől nagy csend lett az utcán, mert Horace egy pillanatra megjelent annak a repülő szerkezetnek az ablakában, és még egy utolsó pillantást vetett rám. Aztán eltűnt vele együtt, mint egy jelenés. Futnom kellett. Kihasználtam minden körülményt, mert tudom, hogy élnem kell, és most itt vagyok. Azahogy, ahogy téged nézlek, itt „vagyunk”.

És ezt Horace elejétől fogva tudta...

■ – Hm... – révedt el a hasonmásom. – Stílusa van neki. Stílusa.

Csak úgy heverészett, kicsit távolabb tőlem.

Az emberfaj túlhaladta leghatékonyabb fejlettségi szintjét. Átlépte úgy, hogy észre sem vette. Innen az út már lefelé vezet, mégis szüntelen felfelé törekszik, hogy

természetét az ürbe plántálja, és ez senkinek sem lenne jó... Nekünk főleg nem.

– Mi az ördög? – hegyeztem a fületem. – Nekünk?

– Ezt érteni fogod, zigóta. – Közelebb húzódtott. – Ahol eszméltél, és ahol eddig éltél, az a föld az ősidőkben egy életközösségé volt. A miénk. De el kellett hagynunk, és olyasmit éreztünk, mint most te Horace házával kapcsolatban, csak egyetemesebb méretekben.

Annak idején le kellett mondanunk erről a földről, hogy megvédhessük mostani házainkat. Meg kellett őriznünk a határainkat. De most a magot visszavetjük az ősi földre; csak az a dolgunk, hogy szaporodjunk és sokasodjunk, ami nálunk sokszor gyorsabban történik, mint az emberfajnál. Érted, zigóta? Az emberek a saját védelmükre koncentrálnak, hiszen néhány földi hónap múlva mi már ott leszünk mindenütt, mint elhanyagolt házban a rácsálók.

Te még táplálkoztál, de mi, az új generáció már nem, legalábbis nem abban az értelemben, amihez hozzászoktál. A fény éltet minket, és a Nap minden reggel megjelenik. Látod?

A Nap valóban most emelkedett föl, és ő felém szaglászva vette tudomásul, hogy kezdem érteni az egészet. Mintha egyre kisebb lettem volna, pedig ő lett nagyobb.

– Nálam már működik, zigóta! – Engedte, hogy megszimatoljam a hasát. – Néhány nap, és már hárman leszünk. Talán sokan meghalnak majd közülünk – csóválta meg szomorúan a farkát –, de be kell látnod, hogy az embereknek, akik a nap minden percében csapdákat építenek és rácsokat helyeznek fel, nem lesz idejük úrhajót építeni. Olykor enni sem. Ahogy említettem, ez senkinek sem lenne jó, főleg nekünk nem. És egyelőre azt sem tudod, hány „Horace”-t küldtünk még a Földre. Nagyon sokat. Te csak azzal az eggyel találkoztál, amelyik most hazament, és aki nem önmagát, hanem egész világunkat akarja boldoggá tenni.

■ Egy-két napig kóboroltunk az erdőkben. Fényesedett a szőrünk, és amikor AZ, (aki egyszerűen csak a Há nevet kapta tőlem) kezdte magát rosszul érezni, már nem volt egyedül. Behúzódtunk a bozótba, és ő is kettészakadt.

Negyednapra délben már hárman voltunk.

Fenn sütkéreztünk a hegytetőn, és vártuk a többieket...